

stab, et tedda peab mudetama, ja jälle ülesärratatama. Saab wahheateg täis, mis muutmisse ehk uesündimisse ajaks temmale Jummalast seätud, siis on ommas tuppes näotumast ussist aulikkuks ja näggusaks liblikaks sündinud, mis tuppe otsa lahtiajab, ja kui üks surnust ülesärratud, surema auga jälle ülestouseb, ja tule kätte lennab; sest et rõmaja linnaüks, ja põrmopealne tule elajaks üllendud.

Oh inimessed! märkage sedda tunda, mis sellega, otsekui moistatusses surrelikkule tähhendakse. Mis siin ühhest pissikesest ellajast näme ja õppime, jookseb täieste selle õppetusega kokko, mis pühha Paulus Korintusse ramato 15 peat. 42 ja 43 salm. inimesse ülestousmisest annab, kui ütleb: nenda on ka surnutte ülestousminne: anta külwatakse ihhu, auga ärratakse; nõdruses külwatakse, wäes ärratakse üles.

Üks liblika suggu, mis Wanna India ma pärris linnokenne on, ja Sidikedrajaks nimmetakse, heidab omma tangu, se on om-

mad pissikesed, siwaterra sirused munna-kessed, kolm, nelli, ehk wiiski sadda korraga, Mori pu lehhe peäle; päike autab neid ja tullewad pissikesed ussid wälja, mis nenda sõwad, kaswawad ja kesta ajawad, kui keik muud loka sõwad ussid, kuid sedda jo üllemal olleme rākinud.

On ussi aeg täis sanud, siis ta otsib witsaraukest; rõnnib temma otsa üles, ja hakab ennesele warju teggema, kus tuppet sees lua. Nenda kuidas õmblik taggant sidi wäljawanitab, kui wõrku on teggemas, nendaks sidius ommast suust walged penikesed sidi lõnga wäljakehhib, ja senest raukesse otsa pissikesse kerrakesse kerrib, mis ni suur kui tulesse munna: agga, temma kerrib sedda nenda, et issi kerrakesse sisse ja temma süddamesse jääb. Sedda tõed tehhes, kullub temmal terwe nåddal. Selle kerrakesse sees sünnib tuppe temma ümber, kuidas? — sedda agga Jummal teab, kes sedda walmistab. Kaks nåddalad pärrast sedda on us liblikaks mudetud; uristab tupppest ja sidikerrakesest hauku läb-